

eischen hadden van geneeskundigen, die in geenerlei betrekking tot de gemeente stonden! Geneerus boden zij nu voortaan twee kwartjes voor ieder attest, in de hoop, dat het dan meer naar hun zin zou gaan.

Alweder een bewijs, dat wij ons aan die vrijwillige ziekencontrôle moeten onttrekken. Te Amsterdam weet de werkgever al niet beter, dan dat die contrôle tot zijn zorgen behoort, en niet tot de onze. Alleen misschien de Rijkstelegraaf slaat nog wel eens de verzenen tegen de prikkelen. Een patiënte van een onzer collega's ontving kortelings nog een mededeeling van haar chef, dat de directeur-generaal een attest van haar geneesheer verlangde. En Ref. zelf werd denzelfden dag opgescheld door den chef om een mondeling attest: hierbij werd beweerd, dat op deze wijze van heeren geneeskundigen wel meer inlichtingen werden verkregen. Als dit niet de bij zulke gelegenheden gebruikelijke bluf is, hebben die collega's, misschien ondoordacht, iets heel verkeerd gedaan. Zij laten zich uitspelen tegen hun collega's, en, daar bij die takken van dienst controleerende geneeskundigen bestaan, is het niet onwaarschijnlijk, dat zij ook dezen bij hun arbeid in den weg loopen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

De afdeling Rotterdam & Omstr. heeft in haar buitengewone vergadering op 31 Mei j.l. de navolgende motie met algemeene stemmen op 1 na, die in blanco was uitgebracht, aangenomen en besloten haar bij de 69ste algemeene vergadering in te dienen:

De afdeling Rotterdam & Omstr., in buitengewone vergadering bijeen op 31 Mei 1918, gehoord het verslag der buitengewone algemeene vergadering, uitgebracht door haar afgevaardigde naar deze vergadering,

gehoord het advies van een ad hoc uit haar midden benoemde commissie, bestaande behalve uit de leden van haar bestuur, uit specialisten en internisten, leden der afdeling,

het betreurende, dat in de laatstelijk gehouden buitengewone algemeene vergadering de voorstellen van het hoofdbestuur in zake het specialisten-vraagstuk zijn verworpen,

overtuigd van de wenschelijkheid, dat de specialisten zich niet gedrongen mogen gevoelen de Maatschappij te verlaten, waardoor het wetenschappelijk werk in de afdelingen ten zeerste zou worden geschaad en de band tusschen alle geneeskundigen zou worden verbroken,

spreekt als haar meening uit, dat het wenschelijk is:

10. dat een organisatie der specialisten met verplichte deelneming in den boezem der Maatschappij tot stand kome;

20. dat in het hoofdbestuur zowel de C. O. als de specialisten vertegenwoordigd worden, elk door 3 leden, die alleen, waar het de bijzondere belangen dier organisatie's geldt, stemgerechtigd zijn, overigens echter slechts raadgevende stem uitbrengen;

30. dat de organisatie's der specialisten in de afdelingen het recht verkrijgen tot het nemen van bindende besluiten, mits deze door het hoofdbestuur goedgekeurd worden en slechts van kracht zijn voor de specialisten in de afdelingen, waarin zij werden genomen.

Dr. J. PH. ELIAS,

secretaris der Afd. Rotterdam & Omstr.

II.

Juicht, Nederlanders, juicht! Het hoofdbestuur heeft gesproken. Nadat het van 2 Mei tot 9 Juni overlegd heeft, waardoor „minder juiste en tegenstrijdige berichten in de pers zijn ontstaan”, wat door tijdige publicatie van zijn kant had kunnen voorkomen worden, heeft het hoofdbestuur een besluit genomen en wel:

10. Dat de leden kennis zullen krijgen, van hetgeen op 2 Mei in de algemeene vergadering is geschied. Het schijnt wel iets bijzonders te zijn, dat de leden der Maatschappij zullen mogen vernemen, wat er eigenlijk in die vergadering is geschied, dat het hoofdbestuur vijf weken heeft moeten overleggen, eer het daartoe besluit. Misschien zullen er met de publicatie nog wel vijf maanden heengaan.

20. Is het hoofdbestuur nu reeds van oordeel, dat het *plicht* is aan de verlangens der specialisten *aandacht* (let wel) te wijden, mits die specialisten beloven erg zoet te zijn en vooral niets doen, wat het hoofdbestuur desorganiseerend belieft te noemen. Het tegenwoordige hoofdbestuur zal zelfs een initiatief nemen om de verlangens der specialisten te leeren kennen.

Ik voor mij dacht, dat er in Januari 1917 door de Maatschappij een vergadering belegd was van alle specialisten in Nederland, ten einde dezen in de gelegenheid te stellen hun wenschen mede te deelen; *dat* het toenmalige hoofdbestuur de rechtmatige grieven der specialisten erkend heeft, die niet, heeren BENJAMINS en DE KLEIJN, bestaan in enkele fouten, door de C. O. in de ziekenfondsactie begaan, maar veel diepere oorzaken hebben; *dat* tengevolge daarvan vele commissies aan een reglementswijziging gewerkt hebben, die andermaal in een vergadering van alle specialisten, in December 1917 door de C. V. bijeengeroepen, besproken is en *dat* daarna die door allen (hoofdbestuur en specialisten) aanvaarde reglementswijziging in de vergadering van 2 Mei, door het uiterst incorrecte optreden van het hoofdbestuur is verworpen. Ik noem het optreden van het hoofdbestuur incorrect, omdat dit een voorstel indiende, dat het had overgenomen van het hoofdbestuur 1917; doordat het dit voorstel overnam en op de agenda plaatste, was het verplicht dit te verdedigen, zowel een plicht tegenover het hoofdbestuur 1917, als tegenover de verschillende commissies, de C. V. en de specialisten, met welke het overleg had gepleegd. Inplaats daarvan heeft het hoofdbestuur door zijn ijzig stilzwijgen duidelijk te kennen gegeven, dat het tegen deze voorstellen was, zijn eigen voorstel n.b.. De secretaris ontzag zich zelfs niet het te bestrijden.

30. Wil het hoofdbestuur den specialisten een vragenlijst zenden.

40. Wil het hoofdbestuur genadiglijk den specialisten vergunnen, verlangens en denkbeelden over deze vragenlijst aan hetzelfde mede te deelen.

Heb ik dan werkelijk van Januari 1917 tot heden geslapen en is het sub 2 door mij vermelde een droom? Is alles wat het hoofdbestuur nu voorstelt niet reeds 1½ jaar geleden geschied? Is het de schuld der toen aanwezige specialisten, dat de toen afwezige en gedurende 1½ jaar gezwegen hebbende specialisten hun meening, indien die een andere was, niet kenbaar hebben gemaakt? Verandert het iets aan de meening der toen aanwezige specialisten, dat er anderen zijn, die meenen, dat er *nog* geen reden tot verandering is?

Nu verscheidene specialisten hun afkeuring over de behandeling in de Maatschappij hebben uitgesproken, nu de Haagsche Specialistenvereniging heeft verklaard, dat organisatie in de Maatschappij onmogelijk is, nu de Amsterdamsche Specialistenvereniging een blijven in de Maatschappij onmogelijk verklaart, zal nu het hoofdbestuur het restant der specialisten bijeenroepen en dan de meening van dit restant als de *zienswijze der specialisten in Nederland* publiceeren? Zullen de specialisten zich daartoe leenen en zich nogmaals door het hoofdbestuur tot een uitstel van 1 of 2 jaar laten lijmen, in welken tijd de Maatschappij zal voortgaan allerlei maatregelen te nemen, die tegen de belangen der specialisten ingaan en die de leden der Maatschappij aan handen en voeten gebonden zullen overleveren aan de macht van het hoofdbestuur, als vertegenwoordiger van een meerderheid van ziekenfondshuisartsen, voornamelijk der kleinere plaatsen, in de Maatschappij?

De specialisten zullen verstandig doen niet in dezen nieuwen valstrik te loopen en zich te onthouden, zowel van meedoen aan deze onnoodige enquête, alsook van het verschijnen op de bijeen te roepen specialistenbijeenkomst.

De heeren BENJAMINS en DE KLEIJN verwijten een *klein groepje extremisten* gebrek aan goeden wil en wantrouwen. Goeden wil hebben deze extremisten — de eenige der specialisten, die in de laatste jaren getracht hebben iets voor de specialisten te

doen — gedurende 4 jaren getoond en ook hun wantrouwen, als dat bestond, zorgvuldig verborgen, anders waren de nu afgestemde reglementswijzigingen nooit een voorstel geworden. De wijze, waarop deze zaak door het hoofdbestuur behandeld is, toont aan, dat er wel degelijk reden tot wantrouwen mag zijn. Nadat de Utrechtsche specialisten tot ongeveer April 1918 gezwegen hebben, prijzen zij nu hun eigen voorstel als het eenige ware aan, zonder dat zij tevoren moeite hebben gedaan overleg te plegen met de overige specialisten, hoewel zij daartoe gelegenheid genoeg hebben gehad. Het eigenaardige is, dat de heeren BENJAMINS en DE KLEYN reeds nu weten, zelfs vóórdat de nu voorgestelde enquête begonnen is, dat de specialisten-Maatschappij-leden zich waarschijnlijk op de Utrechtsche wijze zullen organiseren. De heeren zijn plotseling helderziend geworden. Waarom toch is de heer BENJAMINS niet in de vergadering der Alg. Ned. vereeniging van Med. Specialisten verschenen, van welke vereeniging hij nog lid is?

De heer SIKKEL is van gansch andere richting. Hij wenscht groeps-vertegenwoordiging, doorgevoerd tot in het hoofdbestuur, wat het hoofdbestuur zelf als het summum van desorganisatie beschouwt. Ondanks het feit, dat hij als lid van het hoofdbestuur zijn medeleden nooit tot zijn standpunt heeft kunnen brengen, ondanks het feit, dat hij in de Haagsche specialistenvereeniging een der weinige is, die organisatie in de Maatschappij wel mogelijk achten, houdt hij aan zijn ideaal vast en zal hij liever aan de verwezenlijking van zijn ideaal blijven werken dan inzien, dat slechts door krachtige organisatie der verschillende groepen buiten de Maatschappij misschien op den duur de werkelijkheid iets meer in overeenstemming kan komen met zijn ideaal, dan thans het geval is.

Ik heb gepoogd duidelijk te maken, dat de nieuwe(?) voorstellen van het hoofdbestuur niet anders beoogen dan uitstel, wat, bekend zijnde met de meening van dit hoofdbestuur, afstel beteekent. Alles wat het hoofdbestuur nu wil, is reeds lang geschied en de herhaling dezer comédie is nutteloos. Ik herhaal mijn waarschuwing aan de specialisten, niet mede te werken aan de poging tot desorganisatie der specialisten, zooals die nu beproefd wordt door het hoofdbestuur.

Rotterdam, 16 Juni 1918.

J. H. VAN VEEN.

III.

Het artikel van de heeren BENJAMINS en DE KLEYN noodzaakt mij als lid der laatste commissie inzake de reglementsherziening eenige opheldering te geven, voornamelijk omdat m. i. er uit blijkt, dat de heeren de geschiedenis van het vraagstuk, waarover zij schrijven, niet kennen, en omdat er ronduit in gezegd wordt, „dat de geheele zogenoemde achteruitzetting van specialisten, tot haar ware afmetingen teruggebracht, neerkomt op enkele fouten, begaan door de C. O. in de ziekenfondsactie”. Vriendelijk verzoek ik ronduit te zeggen, welke die fouten zijn, want het moeten toch wel zeer grove fouten zijn, die zouden kunnen leiden tot een scheuring in onze Maatschappij, gelijk ons thans te wachten staat.

Zoodra er in onze Maatschappij een Centrale Vertegenwoordiging van Specialisten is ingesteld, heeft het bestuur der C. O. begrepen, dat het tegenover dit lichaam meer in het bijzonder de wenschen der huisartsen had te verdedigen, ofschoon het bij de regeling van het ziekenfondswezen in de eerste plaats met de belangen van de verzekerden en dus ook met een goede regeling der specialistische hulp rekening diende te houden. Ik ben overtuigd, dat de C. V. zal erkennen, dat, met waardeering van elkanders verschillend standpunt, wat nu en dan tot zeer uiteenlopende opvattingen aanleiding gaf, C. V. en C. O. steeds aangenaam hebben samengewerkt. Waar die samenwerking niet tot resultaten geleid heeft en de C. V. voor de C. O. dus slechts werkte als een rem bij haar arbeid, was dit steeds een gevolg van de geringe zelfstandigheid van de organisatie der beide groepen van geneeskundigen, waarvoor zij optraden. Er was nooit strijd, zooals men schijnt te denken, door wantrouwen en gebrek aan goeden wil, maar wel degelijk door strijdigheid van de belangen der huisartsen en specialisten.